

skulde holde Kursen omkring 90, var det for at undgaa de beklagelige Følger af et nyt Tilbagefald, som, naar det endelig begyndte igen, kunde frygtes at ville gaa længere ned, inden man endnu havde faaet vedtaget en Beslutning om, hvor man vilde søge at standse.

Erhvervsministeren (Stævning): Jeg ønsker blot i Anledning af det ærede Medlem Hr. Fraenkels Udtalelser om Nationalbanken at sige, at naar det ærede Medlem saaledes mener at kunne affærdige Spørgsmaalet om, hvem der har støttet Nationalbanken i den efter hans Mening uheldige Politik, som er ført, kan det ærede Medlem dog formentlig ikke paa samme Maade affærdige den Kendsgerning, at det var det ærede Medlem og hans Parti, der sammen med Venstre i 1907—08 gav Nationalbanken den privilegerede Stilling, der muliggør, at Nationalbanken har kunnet se bort fra Samfundsinteresser og har varetaget private Kapitalistinteresser i de svundne Aar. Da det ærede Medlem saa stærkt fremhæver, hvad han husker fra de svundne Aar, vil jeg altsaa blot beklage, at det ikke blev husket i 1907—08, hvorledes man burde handle. Men til Gengæld haaber jeg saa, at det ærede Medlem i 1938 vil huske alt, hvad skadeligt Nationalbanken har gjort, og medvirke til at ophæve Eneretten for det kapitalistiske Selskab.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard blev ved at høre, at jeg var klar over, hvad jeg vilde i Industrikrisen, saa begærlig, at han vilde have Planen fremlagt i Aften. Jeg tror, det vilde stride imod Forretningsordenen at fremlægge disse Forslag under denne Debat. Men et første og vigtigt Led i det hele er, at vi faar Klarhed over vor Stilling i valutamæssig Henseende, med andre Ord, at vi faar den Lov gennemført, som man nu har talt om snart i 12 Timer i Træk. Jeg tror egentlig ikke, Industrien føler sig stærkt ophjulpet ved al denne overflødige Tale.

Holstein: Det gør mig oprigtigt ondt, at det ærede Medlem Hr. Rodes og min Opfattelse af ansvarlige Ministres og Rigsdagsmænds offentlige Tilsagns Betydning og bindende Virkning er saa vidt forskellig, som Tilfældet er. Naar en Valutalov lader det Spørgsmaal aabent, hvad Endemaalet for en Regerings Valutapolitik skal være, men tre Partiers Ordførere i et Folketingsudvalgs Betænkning har erklæret sig for Tilhængere af Partipolitikken, og den

ansvarlige Regerings Chef har gjort det samme overfor Offentligheden, saa er Offentligheden berettiget til i sine økonomiske Transaktioner at regne med, at denne Politik vil blive ført. Alting hører op, hvis saadanne Tilsagn i Betænkninger og offentligt fra Regeringen var ligegyldige og kunde gøres om, naar som helst det passede, i en ny Valutalov, uden at det diskrediterede de Rigsdagsmænd og den Regering, uden at det gjorde dem ukvalificerede til at løse et Spørgsmaal som dette. Dermed var alt det, som er Grundlaget for parlamentarisk Demokratisme, nemlig Tilliden mellem Befolkningen og dens Repræsentanter, kuld-kastet. Det ærede Medlem Hr. Rodes politiske Standpunkt i denne Sag er, som jeg allerede har fremhævet, overmaade klart og logisk. Det er nemlig en Adoption af Mygdalismen, det er Mygdalismen i Lommeformat, det er ikke den store, gode Vens Politik, men den lille Vens Politik i Mangel af den store. Det er dette, som det ærede Medlem Hr. Rode nu har slaet sig paa med det ærede Medlem Hr. Pinstrup paa sin ene Side og Hr. Madsen-Mygdal paa den anden. Det er en Treenighed, som minder om det Fabeldyr, Homer besynger, der fortal var en Løve, bagtil en Drage og i Midten en Kimære.

Pürschel: I den radikale Del af Udvalgets Betænkning hedder det, at Nationalbanken „ved sin Undladelse af at følge Rigsdagens Opfordring til en Diskontonedsættelse har paataget sig Ansvar for, at Rigsdagen ikke ved den nye Samlings Begyndelse har kunnet optage Forhandlingerne om Valutapolitikens Endemaal paa det forudsatte Grundlag“. Det ærede Medlem Hr. Rode har nu ikke gjort noget, som helst Forsøg paa at rokke ved det, jeg paaviste, at man af Tallene fra Norge kunde se, at Diskontopolitikken ikke virkede alene, men kun i Forbindelse med en Advarsel fra Finansministeren, og det ærede Medlem siger jo nu meget klart, at dette hørte til. Saa siger det ærede Medlem, at man har fortsat sin Politik her og dog sagt Pari, og derom siger han nu, at det er en Politik uden mindste Konsekvens. Denne Bebrejdelse maa i første Række ramme en bestemt Mand, nemlig Statsministeren, som er den, der har sagt Pari og sagt det først, sagt det i sin Programtale ved denne Rigsdags Aabning. Jeg skal i øvrigt indskrænke mig til at slaa fast, at det ærede Medlem Hr. Rode paa alle Realitetspunkter har undladt at svare mig.